POŠTARINA PLAĆENA U GOTOVOM

GOSPINA KRUNICA

ZAGREB 1935

GOD. XIX BROJ 4.

»GOSPINA KRUNICA«, glasnik štovatelja presv. Krunice, izlazi početkom svakoga mjeseca. — GODIŠNJA PRETPLATA: redovita Din 10, dobrovoljna Din 15, za inozemstvo Din 25.—. UREDNIK: o. Stjepan Lebedina. — IZDAVAČ: dominikanska naklada »Istina«. ADRESA Uredništva i Uprave: »Gospina Krunica« Zagreb, Kažotićev trg 4. — NA UREDNIŠTVO se šalju članci, dopisi, izvještaji, pjesme, slike i sve, što se odnosi na kruničarske organizacije, a na UPRAVU se šalje pretplata i milodari. — Broj našeg čekovnog računa 36.817. — Telefon broj 64-14.

TRAVANJ 1935 APRIL

Opći kalendar			Dominikanski kalendar	
P	1	Hugo	1	Rane sv. Katarine Sijenske.
U	2	Franjo	2	
S	3	Rikard	3	
Č	4	Isidor	4	
P	5	Vinko Fer. prizn.	5	Sv. Vinko Ferer. Isp. (1419)[1])
S	6	Siksto, Celestin p.	6	
N	7	**Gluha,** Hegerij,	7	
P	8	Dionizije	8	**I. Nedjelja mjeseca**[2])
U	9	Prohor, Marija Misirska	9	Bl. Antun Pavoni. Muč. (1374.)
S	10	Ezekijel, Mehtilda	10	Bl. Antun Neyrot. Muč. (1460.)
Č	11	Leon I. papa	11	
P	12	Sedam žalosti B. D. M.	12	
S	13	Hermenegild m., Dada m.	13	
N	14	**Cvjetna,** Justin	14	Bl. Petar Gonzales. Isp. (1419.)
P	15	Anastazija	15	**II. Nedjelja mjeseca**[3])
U	16	Kalist m., Bernardica	16	
S	17	Rudolf	18	Bl. Klara Gambakurta. Ud. (1449.)
Č	18	Veliki četvrtak	18	
P	19	Veliki petak	19	
S	20	Velika subota	20	**Sv. Janja iz Montepulčijana. Djev.** (1317)[1])
N	21	**Uskrs**	21	**III. Nedjelja mj. Uskrsnuće G.N.Is.Kr.**[4])
P	22	**Uskrsni ponedjeljak**	22	
U	23	Juraj muč., Vojtjeh b.	23	
S	24	Fidelis mučenik	24	
Č	25	Marko evandj.	25	
P	26	Klet i Marcel	26	Bl. Dominik i Grgur. Isp. (1260.)
S	27	Ozana Kotor., Petar Kan.	27	Bl. Ozana Kotorka. Djev. (1565.)
N	28	**Bijela,** Pavao od Križa,	28	**Zadnja nedj. mj.**[5]) Lj. M. Isp. (1716.)
P	29	Petar m.	29	**Sv. Petar iz Verone. Isp.** (1252.)[1])
U	30	Katarina Sij. dj., Sofija	30	**Sv. Katarina Cijenska. Djev.** (1380.)[1])

[1]) Potpuni oprost za članove trećeg Reda i za sve vjernike, ako pohode dominikansku crkvu.

[2]) Dva potpuna oprosta za članove Bratovštine presv. Krunice: a) Ako pohode crkvu Bratovštine; b) ako prisustvuju ophodu i pohode oltar Bratovštine.

[3]) Potpuni oprost za članove Bratovštine Imena Isusova.

[4]) Potpuni oprost za članove Trećeg Reda, Bratovštine Imena Isusova, Bratovštine presv. Krunice, Žive Krunice, Anđeoske Vojske te za sve vjernike, ako pohode dominikansku crkvu .

[5]) Potpuni oprost za sve vjernike, ako redovito mole u društvu s drugim triput sedmično po jedan dio presv. Krunice.

GOSPINA KRUNICA

GOD. XIX. ZAGREB, TRAVANJ 1935 BROJ 4

Naša uskrsna radost

Vrt Josipa iz Arimateje bio je u prvom proljetnom pupanju i listanju. Jutarnji je cvrkut probuđenih ptica veselo odjekivao u zraku, dok su se tri Marije približavale grobu Sina, Učitelja i Dobrotvora.

ISUSOVO USKRSNUĆE

(Izradio W. Achtermann — Biskupska palača, Berlin).

Posude su im bile pune skupe pomasti, i u svoj tuzi svojoj predavale su se već unaprijed čuvstvu utjehe radi izvršenog posljednjeg čina ljubavi i zahvalnosti na mrtvom tijelu Isusovu. Nego, najednom su zastale i začudile se... Veliki teški kamen sa groba, o kojemu su

upravo mislile, tko će im ga ukloniti, bio je odvaljen... Pobojaše se dapače, da im nije tko ukrao tijelo Isusovo... No strah njihov bio je kratkotrajan. Naskoro se odmah uvjeriše, da nije nitko odnio Isusovo tijelo, nego da je on sam svojom moći ustao živ, slavan, prosvijetljen, pobjednik... Radost im je sada bila beskrajna... Beskrajna, kao što je negda bila duboka i tuga radi muke i smrti Njegove.

Sudjelujmo punim srcem i mi ovoj radosti svetih žena. Isusovu slavu učinimo i mi našom slavom. Pustimo, da se val uskrsne radosti prelije i našim dušama. Jer uskrsnuće Isusovo izvedeno je jedino za nas, za naše spasenje. Time je izvršen posljednji čin u Isusovoj otkupiteljskoj misiji, postavljena najljepša kruna na njegovo pobjedničko čelo. Muka se je njegova okrenula u slavu, smrt u pobjedu. Lijep, beskrajno je lijep ovaj njegov proljetni ustanak. Upravo onakav, kakav dolikuje kralju i gospodaru svega »u čijim su rukama s krajevi zemlje« (Ps. 96, 4). Onakav, kakvoga je David ugledao u proročanskom viđenju kad je klicao: »Gospodin kraljuje, obukao se je u slavu; obukao se je u jakost i opasao se je snagom« (Ps. 92, 1). Ako je pojava i ljepota Isusova zanosila svakoga već prije njegova uskrsnuća, kakav je on tek sada, besmrtan, proslavljen!

No naša radost ne će dakako moći da bude potpuna, ako i naše duhovno uskrsnuće ne bude išlo uporedo s Isusovim tjelesnim uskrsnućem. Takva naša radost bila bi lažna, neiskrena, nepotpuna. A naš grob jest grijeh. Lijepo nas ovdje opominje sv. Grgur Nazijanzenski: »Isus Krist je uskrsnuo iz smrti; uskrsnimo i mi s njime. Isus Krist je ponovno uzeo svoje tijelo; uniđimo i mi opet u sretno stanje, s kojega smo bili spali po grijehu. Isus Krist je uskrsnuo iz groba i raskinuo je okove smrti; raskinimo i mi okove strasti i zlih naših navika. Vrata pakla su srušena, smrt je pobijeđena. Stari je Adam uništen i nastao je novi, te i mi postanimo nova stvorenja u Isusu Kristu.«

Nego radost je u vezi s ljubavi. Ono što mi ljubimo, tome se i veselimo. Zato, ako su naše ljubavi tjelesne, i radosti onda ne će biti nego tjelesne. Ako ljubimo samo osjetne i zemaljske stvari, takve će nam biti i radosti. Ali, naprotiv, ako ljubimo ono što je visoko, što je nebesko, i naše će radosti biti nebeske, svete! Ne možemo jednakom odanošću da budemo priljubljeni uz ovdješnja i uz buduća dobra. To je dobro znao Apostol Naroda, kad nas sokoli u vezi s Isusovim uskrsnućem: »Ako ste uskrsnuli s Kristom, tražite što je gore, gdje Krist sjedi ob desnu Božju; osjećajte što je gore, a ne što je na zemlji« (Kološ. 3.).

Ali, ako smo jedamput uskrsnuli, ne smijemo nanovo umirati. Ako smo jednom ustali iz groba, ne padajmo opet u nj. Jer svaki ponovni teški grijeh nova je smrt, svaki jedan novi svježi grob. Krist, uskrsnuvši od mrtvih, više ne umire«, kaže sv. Pavao (Rimlj. 6).

Tek tada ćemo se i mi moći potpuno veseliti s uskrsnulim Isusom. Uskrsna zvona navještat će radosno i naše unutarnje uskrsnuće... Prvo proljetno cvijeće bit će simbol naših obnovljenih duša... Tada će Anđeo uskrsnog jutra i o starom grešnom čovjeku u duši svakoga od nas reći: »Uskrsnuo je; nema ga ovdje«. (Mark. 16, 6). L.

Zaključak jubileja Otkupljenja u Lurdu

Još je čitav katolički svijet pod radosnim dojmom što ga je proizvelo apostolsko pismo pape Pija XI., kojim je odobrio osnovu o svečanom zaključivanju svete jubilejske godine, koja je od lani proširena na cijeli svijet, u Djevičinom gradu Lurdu. Jer uistinu nijedno mjesto nije tako prikladno za posljednje jubilejske svečanosti i proslave kao upravo taj odabrani Marijin grad. A to u toliko više što se je godina 1933., dotično devetnaestoljetna godina ljudskog otkupljenja poklapala sa 75. godišnjicom lurdskih ukazanja. Dani od 26. do 28. travnja ove godine bit će uistinu dani takvog vjerskog slavlja i zanosa, kakove još ni sam Lurd nije vidio. Između ostaloga kroz ta tri dana služit će se u špilji ukazanja neprestance, i u danu i u noći, sv. Mise, i to po mogućnosti po predstavnicima svih naroda na kugli zemaljskoj.

Misao o ovoj svečanoj lurdskoj trodnevnici, kao zaključku uskrsnog jubileja otkupljenja, došla je najprije na pamet engleskom svećeniku Waterkeyn-u koji se inače bavi organizacijom vojne sv. Misa. On je svoju namisao istaknuo sada već pokojnom engleskom primasu, kardinalu Bourne-u, kojemu se je silno svidjela, i koji je odmah stupio u vezu s pariškim kardinalom Verdier-om, te su tada obojica zamolili za izvanrednu povlasticu o trodnevnom neprestanom služenju sv. Misa. Sveti Otac ne samo da je osnovu odobrio nego se je živo za nju zagrijao, te je ujedno upravio slijedeće apostolsko pismo lurdskom biskupu Gerlier-u:

APOSTOLSKO PISMO PIJA XI.

»Časni brate, pozdrav i apostolski blagoslov. Ne možemo doista, a da ne pohvalimo najvećom hvalom to, što si tako spremno i rado prihvatio savjet, koji su ti savjetovali naši dragi sinovi kardinali svete rimske Crkve: Franjo Bourne — čiju nedavnu smrt oplakujemo — i Ivan Verdier, nadbiskup pariški. Oni su ti naime predložili, da se u skorom mjesecu travnju u Lurdu kod čudesne špilje Bezgrješne Djevice obavljaju javne Trodnevne molitve i to tako, da se ondje vrše euharistijske žrtve neprestano i bez prekida kroz ona tri dana i noći, kad će se svršiti jubilej ljudskoga spasenja, proširen na čitav katolički svijet.

I doista, kojim zgodnijim, kojim dostojnim načinom se mogu svršiti i kao okruniti ove vjekovne svečanosti?

Iako su tolika i tolika dobročinstva, koja proistječu iz presvetoga djela našega Otkupitelja, ali božanska je Euharistija kršćanskomu životu kao središte i uzrok najveći, isto tako vječna Žrtva kalvarijska, po njoj nekrvna, takovi su darovi, da se ne samo od toga što veće ljudskom mišlju izmisliti ne može, nego se također čini, da je time sama Božja moć svršena, milosrđe iscrpljeno..

Svi dakle kršćani neka um svoj okrenu i pobožnost svoju uprave k presvetom oltarskom Sakramentu, tolikom dobročinstvu, koje je primljeno prije devetnaest prošlih vjekova. Neka operu ljage u potocima milosti, koji protiču iz Njega, poprave prestupke, a svoje tje-

skobe i teškoće, koje ih toliko tište neka povjere i prinesu Onomu, koji ih jedini može ublažiti, olakšati i k nebu uzdići. A koji budu mogli — a veliku nadu imademo da premnogi mogu — neka pođu u Lurd iz cijele zemlje, iz svih naroda, i ondje, bez ikakove razlike narodne, povezani bratskom vezom vjere i ljubavi, neka vruće molbe i djela pokore podastru »Oca milosrđa i Bogu svake utjehe«, neka ih prinesu posredovanjem zaštitnice Bogorodice Djevice, bez ljage istočnoga grijeha začete. Držimo naime, da se nije dogodilo bez promisla božanske milosti, što se u svetom ovom vremenskom razmaku, u kom se slavi jubilej ljudskoga otkupljenja, ispunja 75. godišnjica nebeskih ukazanja blagoslovene Majke božanskoga Otkupitelja u masabjelskoj špilji.

Upravo baš danas, više nego ikada, trebamo molitava, da izmolimo Božju pomoć; trebaju narodi, plemena, sva društva ljudska i državna. Zla, koja nam sada prijete tako su silna i tako su teška, da izgleda da im se jedva kakovo olakšanje pruža; čega se u buduće bojimo, napunja duše sviju strahom i tjeskobom, Najžalosnije je, što se na mnogim mjestima obnavljaju poganski običaji; i najvećim pohvalama obasiplje njihova nauka, koja se protivi onoj nebeskoj, koju je Krist donio.

Ali gdje griješi tvdoglava oholost ljudskoga uma, tamo je naročito potrebno iskupljivati kazne.

Jer, kao što ističemo velikom žalošću očinskoga srca ,ne može se upotrijebiti nikakav ustuk potreban za toliku gomilu zla, ako odstranimo Boga, zabacimo Njegov zakon i prezremo Njegovu pomoć. Ako ljudi nastoje oko stalnoga mira i napretka, pokretani i gonjeni samo ljudskim umijećem i razborom, bez sumnje progone onoga, koji bježi, vise o onomu koji pada. Mi pak, koji se god ponosimo imenom kršćanskim, i božanskom vjerom hranimo, otale ćemo izmoliti spas bolesnomu ljudskomu rodu, t. j. od Boga, otkale jedino može doći. Što god smo poimence odlučili, da će se izmoliti i postići, kad smo podijelili cijelomu katoličkomu svijetu ovaj osobito izvanredan Jubilej, (isporedi Const. Ap. »Quod nuper«, 6 Jan. 1933; — »Quod superiore anno« 2. aprila 1934.), to se neka izmoli u Lurdu gorljivim molitvama u skorim pobožnim djelima i tolikim euharistijskim žrtvama; a osobito, da se nasmiješi dušama istiniti kršćanski mir tako: da se uguše neprijateljstva, koja gamižu; da se sretno stalože razlozi nesloga i sređe prilike posvuda; mir da dođe, velim, kojega su anđeli pjevali, kad se Krist rodio; kojega je On uskrsnuvši od mrtvih dao apostolima; kao sveti poklad ostavio svima, kad je uzlazio k Ocu.

I postojano molimo, da dobrostivo usliša ponizno moleće glasove Bezgrješna Djevica Marija, koja je u masabjelskoj špilji, isprosila od Boga i tako dala i daje tolika čudesna djela; Ona neka konačno jednom izmoli u svoga umilostivljenoga Sina sretnija vremena mrkotrpnoj ljudskoj družbi; da barem tako zaslijepljenim duhovima — naročito onima, koji javno i drsko potiču na ustanak proti Bogu, — zasine svijetlo istine i kreposti; da se privedu na pravi put zalutali i grješnici; i da se posvuda dade Crkvi sloboda, koja joj pripada; u svima narodima da nastane sloga i pravi napredak.

Da će pak to sretno uspjeti, u Nama diže i povećava nadu to, što imadu na pameti oni, koji nastoje, da se, što je započeto i što se imade izvesti, složnim silama i nakanama izvede. Osim toga naime, što obećavaju, da će sve najbrižnije urediti, kako bi moglo iz što više naroda doći što veći broj vjernika i ondje na taj način prisustvovati sv. obredima; isto tako pohvalnim savjetovanjem se svjetuju, da se izvede i to, kako bi se pak potakli svi vjernici, da svaki u svoj biskupiji, pod vodstvom svojih biskupa učestvuju u lurdskim Trodnevnim svečanostima; da se u tu svrhu prinose euharistijske žrtve i obavljaju svagdje posebne molitve.

Na taj način, u one dane, neka cijeli katolički svijet, od Istoka do Zapada, jednim glasom i jednim srcem prinosi ponizne molitve Bogu, a po rukama Njegove presvete Majke, da izmoli milosrđe, mir, spas.

Divan doista prizor, iz koga se slobodno gleda na sretniju budućnost! Divan prizor, dostojan neba, časni brate, mi ga svi već sada gledamo duhov. očima, a dušom su nam se razlile nebeske utjehe, koje nam dozivlju na pamet ono iz proroka Malakije, što je on, proričući Božjom pomoći tajne budućega vremena, stavio u usta samomu Bogu: »Od Istoka . . . sunčanoga pa do Zapada veliko je Ime moje u narodima; i u svakom će se mjestu žrtvovati i prinositi imenu mojemu žrtva čista«. (Isp. Mal. 1, 11).

Premda se to tako čini svaki dan po cijelom svijetu, zbog izajamne mijene dana i noći, ipak se nadamo, da će se to činiti u okviru onih dana s većom i gorljivijom ljubavi.

Stoga svijet, koji je zaokupljen zanimanjem za zemaljske stvari i tolikim razdorima razdvojen, neka vidi cijelu obitelj kršćana vjernika, povezanu jednim duhom, jednom vjerom i jednom molitvom, da se izmoli oproštenje grješnicima, mir ustrašenim, utjeha bijednima, kruh, gladnima, i napokon svima zalutalima svijetlo i luka spasenja.

Ovom veoma veselom nadom poduprti, mi vam za vaše nastojanje proričemo i molimo od Boga obilne plodove; i to napose da se skorim svečanostima pobožnost vjernika prema uzvišenoj oltarskoj Žrtvi sve više i više poveća i razborito podigne.

Međutim neka pak bude svjedokom vaše očinske dobrohotnosti i posrednik nebeske milosti apostolski blagoslov, kojega tebi, časni brate, najljubezljivije u Gospodu podijeljujemo, i svima onima, koji će brižno ulagati svoj trud, da se ono što je započeto izvrši — a u prvome redu podijeljujemo ga dragomu našemu sinu Ivanu, kardinalu svete rimske crkve Verdieru, nadbiskupu pariškomu — zatim također onima, koji će pobožnom dušom prisustvovati svečanim ovakovim pobožnostima.

Dana u Rimu, kod svetoga Petra 10. siječnja 1935. godine, 13. godine našega Pontifikata. *Pijo papa XI.«*

Msgr. Gerlier, lurdski biskup, obratio se je sada pismom svim kardinalima, nadbiskupima, biskupima, apostolskim vikarima i prefektima, svim vrhovnim starješinama Redova po svijetu, moleći ih da mu pomognu izvršiti želju Svetog Oca, potičući svoje vjernike na hodočašća u Lurd u te dane a po mogućnosti i sami sudjeluju lurdskim

svečanostima. I odaziv je bio izvanredan. Dolazak su najavili mnogobrojni kardinali, nadbiskupi i biskupi, kao što također nekoji vrhovni starješine Redova, kao franjevački, dominikanski, salezijanski itd. A vjernike će dovesti dugi niz redovnih i izvanrednih vlakova i lađa iz svega svijeta, tako da se je već trebalo poskrbiti za njihovo ukonačivanje i svakovečernje prevažanje vlakovima i autobusima u obližnja mjesta i gradove, budući da sami Lurd ne može da ukonači toliki broj hodočasnika.

Blago onima, kojima prilike dopuštaju da se u dane te Misne Trodnevnice i drugih vjerskih proslava nađu u Lurdu! Lijepo bi bilo da se i iz naših strana nađe tamo što više hodočasnika. Međutim oni, kojima ne bude moguće osobno tamo biti nek se barem duhom pridruže tim pobožnostima, moleći na one nakane, koje su najviše na srcu samom Svetom Ocu. Okoristimo se ujedno svi, pošli u Lurd ili ostali kod kuće, velikim duhovnim blagodatima, kojima je obdaren oprost ovog stoljetnog jubileja Otkupljenja, koji evo još traju do Bijele Nedjelje, dotično do 28. travnja ove godine. Njegovo proširenje na cijeli svijet određeno je upravo zato, da se dade prilika da budu dionici duhovnog ploda ne samo oni, koji su prošle i pretprošle godine bili u Vječnom Gradu, nego također i svi oni kojima bilo s kojega razloga nije bilo moguće tamo ići. Skrajni je dakle čas da se napijemo na duhovnom vrelu, koji tek u dugim rokovima ovako obilno teče.

Zna moliti sv. Rozarij

U crkvi je bilo dosta pobožnog svijeta. Toga sam jutra ja predmolio sv. Rozarij, a ostali su po običaju odgovarali. Među glasovima pobožnog puka čuo sam s prve klupe iza mene neki mukli i duboki glas, kako polako i sabrano izgovara svete riječi. Na oltaru je svećenik čitao sv. misu i već bio došao do podizanja. Pozvonio sam, a onda je nastala tišina, kao da je svatko i disanje zadržavao. Na koncu podizanja netko iza mene glasnije uzdahne: bio je to onaj isti, koji je onako polako i sabrano molio sv. Rozarij. Opet smo nastavili, a on je samo nešto većim naglaskom isticao pojedine riječi. Završili smo sv. Rozarij i litanije, a onda smo zamolili Kraljicu presv. Rozarija da nas blagoslovi sa svojim milim Sinom.

Svećenik se pričestio i ja sam pošao na klupu sa strane oltara, da čekam dok svrši sv. Misa. Pobožni je svijet ustao i pristupio da se pričesti. Neki teški koraci, što su odzvanjali na pločniku crkve i nesvijesno me nagnaše da pogledam tko je. Neko me posebno ganuće obuzme na taj pogled. Bio je to čovjek od kojih četrdeset godina, visoka stasa. Lice mu je bilo dosta mršavo i ispaćeno, oči upale, brkovi mu oštro stršili, a vlasi raskostrušene. Odijelo mu je bilo siromašno, iskrpljeno, ali čisto. Po svemu se vidjelo, da je to radnik iz kojeg hercegovačkog sela. Došao je sigurno da u gradu zarađuje kruh sebi i svojima, pak se danas evo došao pričestiti te se zato uredio što je bolje mogao. Dok sam ja međutim mislio na uzrok, koji ga je potakao na pričest, on je već bio nespretno i nevješto kleknuo na gornju

stepenicu oltara i nekako sklopio svoje žilave i pocrnjele radničke ruke. Kada se je svećenik okrenuo k puku odmah mu padnu oči na tog nesvagdašnjeg pričesnika, koji je međutim skrušeno i ponizno primio Kruh života.

Pričest završi i čovjek se vrati na svoje mjesto. Svećenik je nastavio sv. Misu do konca, a onda kleknuo na stepenicu oltara, da izmoli tri Zdrave Marije. Među glasovima koji su mu odgovarali opet sam mogao razabrati glas onoga, koji je prije s prve klupe iza mene molio sv. Rozarij. Sada mi je bilo sve potpuno jasno. Taj siromašni

Susret uskrsnulog Isusa sa bl. Djevicom
(Naslikao J. Gebhard Flatz)

radnik, valjda otac brojne obitelji, primoran da ovdje u gradu svojim žuljevima podržava život sebi i svojoj obitelji, danas će dragovoljno ostati bez zarade za par sati samo da se može pričestiti.

Nego, tko u tom siromašnom radniku podržava živu njegovu katoličku svijest i to još u okolini, koja je tako neprijateljski raspoložena prema katoličkoj vjeri? Tko mu također dava snage da može, prezrevši svaki ljudski obzir, neustrašivo pristupati k trpezi Gospodnjoj? Bez sumnje: sv. Rozarij, koji on zna moliti.

fr. V. O. P.

Staza sreće - staza nesreće

Kuća Stjepana Perića bila je, istina, na dva kata, ali je bila tako malena i uska, da nije imala ni prozora. Razdijelio se s bratom Ivanom, koji je pridržao dva dijela. To je pravedno bilo. Uzeo je k sebi majku, da je hrani i odijeva do smrti. Stjepan je na svom dijelu otvorio vrata, a na njima malo okno, kroz koje će probijati svijetlo. U kući je bilo sasvim jednostavno: krevet, stô i pospremnjak za ono svoje i svoje žene siromaštine. To je bilo na prvom katu. Na drugom: ulaz, ognjište, dvije klupice, nešto posuđa. Kroz krov ulazilo je tek nešto svijetla, tako da si se u čađavom potkrovlju mogao ocrniti u pol bijela dana.

Dok je bio Stjepan sam i žena mu Marija, bilo je za njih dosta i u kući i s polja, ali kako se narodivala djeca, bilo je, dakako, u kući sve to tijesnije, a s polja sve nedostatnije. Više puta izjadala bi se Marija, kud će s djecom, kad se tako često rađaju, a opet kako da ih othranimo? Stjepan bi je ukorio: »Ženo, što govoriš? Ta Bog ne zapušta ni ptice u zraku, ni ribe u moru, ni ljiljane na polju, pa zar će nas? Stara je naime naša poslovica: »Koga je Bog stvorio, tome je i torbu skrojio«, treba samo da radimo, da se Bogu molimo, a tko moli i radi, stječe blago i na ovom i na drugom svijetu.«

Kako je Stjepan govorio onako je i radio. U svemu ga je slijedila i Marija. Još se ne bi dobro ni rasvanulo, već bi Stjepan ustao, pa na rad, a s rada bi ga još zateklo »mrtvo zvono«. Marija bi ostala kod kuće, da kuha, redi dječicu, a i da rukama nešto iskuca: sad sebi, sad djeci. Kaže se: rano ranilac a kasno lijegalac dvije sreće grabi. Tako je bilo kod Perića. I ako se djeca rađala i nove potrebe pridolazile, nekako bi se ipak privezao kraj s krajem. Međutim osmero djece raslo je kao iz vode. Uvijek čista, pristojno obučena, a lica crvena kao jabuka. Marija im je davala reda, u crkvu vodila, u školu slala, a s njima se i za njih Bogu molila.

Najstariji sin Perića, Grgo, upravo je navršio jedanaestu, kad bukne svjetski rat. I Stjepan je morao da ide. Kad je pročitao poziv, zamislio se, pa ga u srcu stislo, ta mora da ostavi sve: i ženu i dječicu i stanje.

»Ženo moja — rekao je — eto idem, a tebe ostavljam s osmero djece. Pazi na njih kao na zjenicu oka. Moli za me. Čuvaj sebe i radi djece, jer nemaju već nikoga do tebe, a moja je sudbina u rukama Božjim. Djeco slušajte majku. To Bog zapovijeda.«

Nije mogao dalje — sveopći plač i naricanje nastade. Najteži je bio čas rastanka. Izljubio je Stjepan sve redom, a kad je utisnuo cjelov najmlađemu, najdražemu, Mirku, pala je topla suza na njegove obraščiće. »Ah, sinko, možda te ne ću više vidjeti!« — rekao je i prebacivši nešto siromaštine na leđa, ode.

Marija je ostala, štono se kaže, ni pri drvetu ni pri kamenu. Prvih dana našlo se u kući i bilo je kako tako, a poslije samo naopako. Prvi put Stjepan joj se javio iz Srbije. Ležao je bolestan od pjegavog tifusa. Jednog dana Marija primi od vojnog župnog ureda vijest o smrti svog Stjepana. Kasnije doznala, da je bio ozdravio od tifusa, ali iz ljubavi i milosrđa slab, dvoreći bolesnog mješćanina, uhvati žestoku upalu i umre.

Netom joj uruči listonoša pismo, zazeblo ju je u srcu, a kad joj je sin Grgo pročitao pade u nesvijest. Na plač i viku djece priskočiše susjedi. Nakon pol sata dođe k sebi. Prve joj riječi bijahu: »Stjepane moj, dakle je istina, da si umro! Stjepane, komu si me tužnu ostavio? Jao meni, a jadna moja djeco bez svoga oca!« I djeca su naricala za ocem, a ujedno tješila majku milim riječima i žarkim poljupcima. A dobre žene ulijevale joj nadu u Božju pomoć i u njegovu Providnost. Hrabrile su je junačkim kršćanskim primjerom pokojnog muža, koji je za brata svoga položio život svoj. Marija utješena riječima dobrih žena i ohrabrena junačkim primjerom svog vrlog muža uskliknne: »Bog je dao, Bog je uzeo, neka bude ime Božje blagoslovljeno!«

(Svršit će se)

O. Lujo Matijaca.

Sv. Izidor iz Sevilje

Ispovjednik i naučitelj Crkve.

(Blagdan 4. travnja.)

U Rimskom Martirologiju, pri navještanju blagdana Sv. Izidora, stoje ove riječi: »Slavan po svojoj svetosti i po svojoj učenosti, proslavio je Španjolsku svojom revnošću za katoličku vjeru i svojim obdržavanjem crkvenoga zapta«.

Sv. Izidor je tu pohvalu u punom smislu zaslužio.

Čudna je doista zemlja Španjolska! Majka je ona i kolijevka velikih ljudi i velikih svetaca, ali je zato u njoj u mnogoj prilici kroz stoljeća znao usplamtjeti požar onoga, što je najniže u čovjeku, da sagori i uništi, što je toj zemlji duga kršćanska prosvjeta i tradicija namrla. Mi smo danas najbolji svjedoci, kako opasne razmjere može da tamo poprimi ovaj duh mržnje i rušenja. Međutim moramo biti uvjereni, da će i iz ove današnje kušnje Španjolska izaći pobjednica, zahvaljujući u velikoj mjeri onom duhu kršćanstva, koji je tako izrazito istaknut u povijesti te zemlje, i koji, iako ponegda pokolebán u ovom plemenitom narodu, on se ipak ne da izbrisati. Korijenje mu je i preveć duboko zasađeno u duši španjolskog čovjeka, a da bi ga slične, pa bilo koliko inače žestoke oluje mogle iščupati.

Među ovim velikanima, koji su doprinijeli tomu da je Španjolska dobila izrazito obilježje kršćanske zemlje, jedno od najuglednijih mjesta zauzima upravo sv. Izidor.

Rodni mu je grad Kartagena, u to vrijeme veoma znamenito upravno, trgovačko i kulturno središte Španjolske. Njegovo rođenje pada po prilici u godinu 560. Međutim, kako su mu roditelji vrlo rano umrli, uze ga k sebi na odgoj stariji brat Leandar u grad Sevilju, gdje je on bio u to vrijeme biskupom. Imao je Izidor još jednog brata, Fulgencija, koji je također bio kasnije biskup, vjerojatno u Kartageni. Dapače i jedna sestra imenom Florentina, posveti se Bogu službom

Sv. Izidor Seviljski

u redovničkom samostanskom životu i proslavi se kao pjesnikinja svetih pjesama te umre na glasu svetosti. I tako imamo lijep slučaj, da iz jedne same obitelji častimo četiri člana na oltarima. Tomu su mnogo doprinijeli bogoljubni roditelji, koji kao da su svoje kreposti prenijeli na svoju djecu, koja su te kreposti donijela do punog cvjetanja.

Brat Leandar veliku je brigu polagao u odgoj svoga najmlađeg brata Izidora. Međutim Izidoru kao da je nauk nešto teže išao. Iz ovih najmlađih godina Izidora zabilježena nam je jedna poučna zgoda. Jednog dana Izidor, tužan nad svojim slabim napretkom u naukama, a bojeći se ujedno brata Leandra, pobjegne iz škole. Lutajući tako neko vrijeme po poljima, umoran i žedan dođe do jednog zdenca i poče sa osobitim zanimanjem promatrati vodene izdubine u kamenu. Dok se je on pitao, kako je to nastalo, dođe na zdenac neka žena, koja, očarana nestašnošću i ljepotom djeteta, rastumači mu da su te izdubine nastale time, što su trajno po istome mjestu padale vodene kapi. Izidora te riječi navedu na ovakovo razmišljanje: »Ako je jedna kap vode dovoljno jaka da u dugom vremenu izdube kamen, nije moguće da ja sa nastojanjem, uz pomoć Božju, ne postignem potrebno znanje uza svu slabost mog pamćenja i mojih ostalih sposobnosti«. I Izidor se vrati u Sevilju. Odlučno se dade na rad, i u malo godina, uz drugo postignuto znanje, dobro se izvježba u latinskom, grčkom i židovskom jeziku, tako da je bio desna ruka bratu Leandru u obraćanju Arijevaca.

Kad je Leandar od kralja Leovigilda bio poslan u progonstvo zajedno s bratom Fulgencijem, Izidor je junački odolijevao svim navalama protivnika te je vjernicima bio nekakva zamjena za brata Leandra. Po povratku Leandrovu iz progonstva Izidor, željan duhovnog života i dublje vjerske naobrazbe stupi u samostan na nagovor svoga brata, koji je u Izidora postavljao veliku nadu naslućujući, da će mu on jednom biti nasljednik na biskupskoj stolici u Sevilji. A Izidor je međutim u samostanu divno napredovao u kreposti i u znanju i tako

bio potpuno dorastao, da na svoja pleća uzme teret biskupski, kad mu brat umre godine 599.

Dok je narod klicao od veselja što je kralj Rekared povjerio biskupiju poniznom redovniku Izidoru, ovaj je jedini plakao. Drhtao je pred tolikom odgovornošću i nastojao je da uvjeri ljude, kako je on nedostojan te službe. No kako je upravo poniznost znak svetosti, tako se nijesu dali nagovoriti molitvama i suzama Izidorovim ni kralj ni narod, dapače su upravo po tom njegovom protivljenju upoznali volju Božju. I doista nijesu mogli poželjiti boljega biskupa. On je doslovno živio za svoje stado, pripravan uvijek za nj na svaku žrtvu, a uz to mu je život ispunjen tolikim velikim djelima, po kojima je postao slavan ne samo u svome stadu već i u čitavom kršćanstvu.

Svim se je žarom dao na to da ukloni iz svećenstva sve zloporabe, koje su se bile tokom vremena uvukle. Kad je tako u svećenstvu obnovio duh Crkve, lakše mu je već bilo da i među vjernicima produbljuje vjerski život. Napose mu je bilo na srcu, da drži daleko od svoga stada zarazu arijskog krivovjerja. U tu je svrhu napose nastojao da u svojoj biskupiji što više umnoži broj samostana, uvjeren iz vlastitog dugogodišnjeg redovničkog života, da su redovnici najjača predstraža proti svim pogiblima, koje prijete i vjeri i prosvjeti.

Napose mu je bio na srcu odgoj omladine. Vidio je naime kako krivovjerci svom silom rade oko toga da omladinu dobiju za sebe. Oni su u tu svrhu osnivali čak i nekakve škole. Sv. Izidor odluči, da ih onemogući tim istim oružjem. U svome biskupskom gradu osnuje školu, koju možemo smatrati pretečom kasnijih sveučilišta. Osim latinskog, grčkog i hebrejskog jezika, tu se je kao priprava na više nauke predavala također povijest, zemljopis, astronomija i matematika. Kad je učenik završio te tečajeve, tek bi onda bio pripušten naukama Svetoga Pisma, crkvenog prava, filozofije i teologije. Uz tolike vrsne učitelje i on je sam držao na toj visokoj školi svoja predavanja, a dapače je napisao više knjiga koje su služile učenicima kao priručnici. Istakao se je kao odličan pisac u raznim granama nauke, a napose je znamenito njegovo djelo nazvano »Počeci ili etimologije«. I danas se divimo naučnom i duhovnom bogatstvu koje je nakupljeno u tome djelu, koje možemo smatrati nekakvom znanstvenom enciklopedijom toga vremena.

Kao dokaz velike pobožnosti i crkvenog duha sv. Izidora do danas je ostala liturgija nazvana mozarapska, kojoj je začetnik sv. Izidor i koja je bila negda mnogo više raširena, a danas se vrši samo u katedrali u Toledu.

Svoju djelatnost nije Izidor ograničio samo na svoju biskupiju ni samo na Crkvu. On je na divan način umio također promicati slogu i uzajamno pomaganje duhovne i svjetovne vlasti. U svemu što se nije kosilo sa Božjim zakonom, bio je pri ruci zapadnogotskim kraljevima, ali je jednako odlučno zahtijevao da ga oni podupru u onim njegovim odlukama i pothvatima, koji su bili upravljeni duhovnom dobru njegovih vjernika, napose čuvanju čistoće katoličke vjere.

Prema kraju godine 635. zahvati ga bolest, i on jasno uvidje da mu konac života nije daleko. Sve ono od zemaljskih dobara što mu je bilo još preostalo razda siromasima. A kad dne 31. ožujka slijedeće godine osjeti da ga sile sve više ostavljaju, dade pozvati k sebi nekoje bliže biskupe, da budu uz njega u zadnjim časovima. Kad oni prispješe, zaželje da bude prenesen u crkvu sv. Vincencija, gdje blagoslovi sav svoj narod te ležeći na kostrijeti i posut pepelom ispovijedi svoje grijehe, zamoli u svih oproštenje te žarko i ponizno primi svetu popudbinu. Narod je prilazio da ljubi ruke svom umirućem pastiru, a on je još dao dozvati sve svoje dužnike i svima je dug otpustio. Tri dana kasnije opet zamoli da ga ponesu u crkvu i tu ležeći u pepelu i blagoslivljajući svoje stado predade lijepu svoju dušu Stvoritelju. Bilo je to dne 4. travnja godine 636. S. L.

IZ CIKLUSA »BIJELE STAZE«

7. NA CVIJETNICU

Ovo jutro kô da neku tajnu ima.
Oko crkve vjetar pravi slavoluke
Od čempresa sjetnih i uzdiše teško:
Dan je slave Božje i početak Muke.

S maslinovom granom ljudi k crkvi žure
(Mnogi od njih nose i čitavo breme);
Zamišljeni stoje u dnu tamnom crkve
I čekaju svetog blagoslova vrijeme.

Nadolaze djeca sve bliže oltaru
Podižući grane, štono uljem rode;
Nemirna su, živa, dok čekaju rosu
Sa škropila malog tajanstvene vode.

A ljudi će ove mironosne grane
Staviti u lađe i kraj poljskih međa,
Bolesnici će ih pod uzglavljem držat,
Škropiti će njima rake svojih predа.

I tako se uvijek strah u sreći krije . .
Mirni su tek oni, koji ovog dana
Grančice su skrili u dubini srca,
Da u njemu Kristu pjevaju hosana.

8. ALELUJA

Na nas jutros novo prosulo se svijetlo,
Veselja nas vječnog zahvatila struja,
Trčimo po stazi kličući ko djeca:
Aleluja, aleluja, aleluja!

Čini nam se, da smo ko anđeli laki,
Da u nama pjeva tisuću slavuja,
Da blistavu vječnost zahvaćamo rukom,
Jer vidjesmo jutros Krista: aleluja!

A srce nam gori ko uskrsna svijeća,
Utrnut je ne će kiša ni oluja;
Oprali smo misli uskrsnoj u vodi
I sada smo bijeli, bijeli: aleluja!

Vi što spoznat nijeste Uskrsnulog htjeli
I koji ste puni demonskoga zuja,
Odvalite kamen, što vam dušu tišti,
Neka brizne svijetlo novo: aleluja!

O kako je krasno, kad ti srcem čistim
Razlije se radost — ko kad rijeka buja —
Glazba zemlje nikad izrazit je ne će:
Aleluja, aleluja, aleluja!

Fra Rajmund Kupareo O. P.

Krepost najbolja zaštita

Car Foka videći da ga njegovi mrze, dade povećati i utvrditi svoj grad tako, da se ne može osvojiti, misleći si na taj način osigurati život. Ali dok su se podizali zidovi i dok su se utvrde dovršavale, čuo se je s morske strane, u najvećoj noćnoj tami, glas, koji je vikao: »Kada zidovi tvoga grada, o care, dođu do zvijezda, bit će niski, ako ne uništiš grijeh.« I proroštvo se ispuni: isti dan, kada je utvrđivanje bilo dovršeno, car je bio predan i izgubi ujedno život, čast, vlast i bogatstvo. — Tako se događa, a tako će se i događati onim obiteljima, koje drže da će osigurati kuću nagomilavanjem bogatstva i umnožavanjem prihoda, a da prije nijesu ni promislile da najprije utvrde strah Božji brineći se, da se poštuje vjera i da vrše njezine odredbe. F. M. B.

Uredništvo i Uprava »Gospine Krunice« svim pretplatnicima, čitateljima i prijateljima kliču:

SRETAN USKRS!

PO KATOLIČKOM SVIJETU

Proslava Papina dana u domovini. Ovogodišnja proslava Papinog krunjenja obavljena je posvuda u našoj domovini na veoma svečan način. Dokaz je to, koliko naš katolički narod ljubi svoga vjerskog poglavicu, onoga, kojemu su preko Petra upravljene riječi: »Ti si Petar i na toj stijeni sagradit ću crkvu svoju«. Proslave su se održale ne samo po našim gradovima, nego su i zabitna sela htjela da se takme u plemenitoj ljubavi i vjernosti prema Svetom Ocu. I nijesu se samo održale crkvene službe već su u bezbrojnim mjestima također upriličene akademije, koncerti i predavanja. Međutim ipak su proslave najveličanstvenije mogle uspjeti u sjedištima biskupija i u gradovima. Na čelu dakako bio je grad Zagreb, gdje su se, poslije crkvene proslave u katedrali, sakupili u golemom Zagrebačkom Zboru i okolo njega desetci hiljada vjernika da čuju riječ odabranih predavača o Svetom Ocu. Na koncu te velike manifestacije odanosti rimskom papi uzeo je riječ sam nadbiskup-koadjutor dr. Stepinac koji je još jednom potaknuo sve prisutne na vjernost katoličkoj vjeri i ujedno upozorio na opasnosti koje toj vjeri prijete, i kojima treba da se odlučno opremo.

Živo pripremanje euharistijskog kongresa u Ljubljani. Što se više primiče vrijeme euharistijskog kongresa u Ljubljani, to svi pripravni odbori jače i življe rade na tome da ovaj kongres bude uistinu divna manifestacija svih katolika u ovoj državi euharistijskom Isusu. Svim biskupskim i župskim vijećima, koja se neprestano posvuda osnivaju, poslani su potrebiti podaci i reklamni plakati, a veliki umjetnički plakat upravo se izrađuje po jednom od najvećih slovenskih umjetnika. U mnogim crkvama, napose u Sloveniji vrše se skupne molitve, da Bog dade te što bolje uspije ovaj kongres. Napose je ganutljiv poziv, kojim sijedi nadbiskup dr. Jeglić potiče svih, da što više uzmu učešća u ovom vjerskom slavlju te da se tako duhovno obnove. Po svim izgledima, dani od 28. do 30. lipnja ov. god. bit će upravo dani velike katoličke manifestacije. Predviđene su posebne priredbe za pojedine staleže, kao zajednička pričest omladine na velikom stadionu, noćna sv. Misa i pričest za ženske te noćna procesija samih muškaraca. Međutim će kruna svemu biti zajednička procesija poslije podne zadnjeg dana, 30. lipnja. Kroz dane kongresa držat će se također zajednička zborovanja, duhovni koncerti i vjerske izložbe. Pomognimo svi prema mogućnostima i novčano pripravni odbor u Ljubljani, a također sakupljajmo već sada dinar po dinar da budemo mogli i lično prisustvovati ovoj važnoj katoličkoj manifestaciji.

Veliki crkveni koncert Ćirilo-Metodova kora u Zagrebu. Kao svake tako će i ove godine čuveno i popularno naše katedralno pjevačko društvo Ćirilo-Metodov kor prirediti u Zagrebu svoj tradicionalni godišnji koncert. Staroslovenski majstori pjevači izvodili će ove godine u spomen utemeljenja presv. Euharistije po prvi put u Zagrebu kompletnu Misu sv. Ivana Zlatoustoga od A. Česnokova. Liturgija sv. Jovana Zlatoustoga po Česnokovu je remek djelo savremene ruske crkvene glazbene umjetnosti. Obiluje mnoštvom izvornih narodnih motiva majstorskom rukom složenih u prekrasan vijenac strogo liturgijskih molitava. Česnokovu je u ovom opusu prvom uspjelo izraditi stilsko djelo potpunim partijama za svećenike, đjakone i zbor. Ovaj novitet pobuditi će bez sumnje u glazbenim krugovima znatan interes prilikom njegove prve izvedbe u Zagrebu.

Smrt berlinskog biskupa. Tek je prošla godina dana da je berlinski biskup msgr. Nikola Bares preuzeo upravu te velike i važne biskupije, a evo ga je već

smrt otela vjernicima, kojima je bio posvetio sve svoje sposobnosti i sav svoj rad. Naročito se je istakao na polju Katoličke akcije i u nastojanju da se omladina njegove biskupije odgaja u pravom katoličkom duhu i u vjernosti rimskoj Stolici. I tako je ovo već treći biskup što ga gubi mlada berlinska biskupija kroz ovo nekoliko godina od svoga osnutka.

Napredak katolicizma u Danskoj. Katolička Crkva u Danskoj osvaja neprestano nove provincije. Tako su Maristi otvorili u Horsensu internat za dječake. Povećala se je bolnica sv. Josipa u Kopenhagenu. Uršulinke su otvorile novu kapelu u Farumgoore, a Školska braća Maristi također kapelu na čast sv. Ansgara u Solystu. Napose je značajan napredak u katoličkim bolnicama, a kad je nedavno jedan visoki danski činovnik napao te bolnice zato što bi se u njima provodio prozelitizam, onda se je za katoličke bolnice javno zauzeo čitav niz najuglednijih danskih liječnika.

Stupanje u katoličku Crkvu u Americi. Veoma je utješljiva statistika, koja nam donosi tko je sve od učenih ljudi u zadnje vrijeme stupio u Americi u katoličku Crkvu. Po toj statistici na katolicizam je prešlo kroz posljednje vrijeme 312 protestantskih svećenika, 115 liječnika, 13 advokata, 48 članova parlamenta, 12 guvernera, 150 časnika i 206 pisaca.

KNJIŽEVNOST

Ivan Krst. Lenoyne-Eugenije Ceria: Don Bosko. Zagreb, Salezijanci. Cijena Din 40.—. Davno se je osjećala potreba jednog opširnijeg životopisa sv. Ivana Boska na našem jeziku. Ta je potreba još više porasla nedavnom beatifikacijom, a konačno i kanonizacijom ovog velikog Božjeg ugodnika. Izbor životopisa bio je sretan. Ni u jednom drugom, kao u ovom, čitatelju se ukazuje prava slika ovog sveca naših dana. Ta je slika satkana od svih i značajnijih i manje značajnih zgoda iz života Don Boska, tako da je ona uistinu potpuna. Napose je istaknut uzgojni rad Sveca, te će ova knjiga ujedno dobro doći mnogima kao obrana kršćanskih načela i postupaka u uzgoju.

Narcis Jenko: Obitelj Vojvode Hrvoja. Historijski roman. Ilustracije Gabrijela Jurkića. I. i II. dio. Naklada Knjižnice Dobrih Romana. Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21. Cijena I. i II. djelu Din 60.— Pretplatnici Din 50.—. U dva velika sveska leži pred nama cjelovit roman našeg prerano umrlog pripovjedača Narcisa Jenka (fra Eugen Martić). I tek sada, kad čitamo ovo njegovo djelo, uviđamo potpuno, koliko je s njime izgubila naša hrvatska književnost. Živo nam ovdje iznosi jedan važan odsjek povijesti u Bosni, pun napetih situacija, i sav isprepleten tolikim vjerskim, kulturnim i političkim borbama. Napose je velika odlika ovog romana čisti narodni jezik, bez nepotrebne i suvišne kićenosti, ali zato bogat mnogim mogućnostima crtanja najfinijih duševnih i vanjskih raspoloženja.

Dr. Milan Beluhan: Obraćenje dra H. Hinkovića. Zagreb 1934. — Djelovanje milosti Božje pri obraćanju dra Hinkovića i njegovo konačno odazivanje toj milosti jest činjenica, koja je mnogima i tako bila poznata, ali je bilo potrebito da se ovaj primjer iznese i pred širu javnost, kako bi se time ujedno osudio muk nekoje štampe, kojoj nije bilo u interesu da se ovaj slučaj odviše objavi. Dr. Beluhan, kao onaj preko kojega je Bog tako očito djelovao u ovom obraćenju, bio je najpozvaniji da nam o ovome auktoritativno nešto napiše. To je on doista izveo živo i neposredno, te će zato ova knjižica svakome veoma koristiti.

KRUNIČARSKI ŽIVOT

SVEČANA KRUNIČARSKA MATINEJA ZA PAPIN DAN U ZAGREBU I ZAHVALA SVETOG OCA

Kao što lanjske, tako su i ove godine kruničarska društva u Maksimiru skupa s drugim katoličkim udruženjima, koja se kupe oko Svetišta Kraljice presv. Krunice, na svečani način proslavila ovogodišnju godišnjicu papina krunisanja dne 10. prošlog mjeseca. Proslava je izvršena svečanom matinejom u 11 sati, poslije pjevane sv. Mise. Ovogodišnju je proslavu uveličala ta okolnost, što je matineji prisustvovao takoder preuzv. nadbiskup-koadjutor dr. Alojzije Stepinac. Bio je odlično izveden slijedeći program:

1. I. Škroup: Papinska himna. — Pjeva 3-glasni ženski zbor.
2. I. Lendić: Piju XI. — Deklamira gdica Pupin.
3. Papa Hrvatima i svim Slavenima. — Predavanje gosp. Antuna Metzgera.
4. Tajčević: a) Jedin svjat, jedin Gospod, b) Gospodi, usliši molitvu moju (Ps. 101, 1). — Izvodi mješoviti Ćirilo-Metodov kor pod dirigovanjem gosp. prof. Komarevskog.
5. Stradella: Smiluj se Bože. — Pjeva solo gđa Vjera Rihter uz klavirsku pratnju dra Ljubomira Marakovića.
6. Mokranjac: Tebe Boga hvalim. — Izvodi mješoviti Ćirilo-Metodov kor pod dirigovanjem gosp. prof. Komarevskog.

Sa te svečane priredbe bila je poslata Svetom Ocu preko beogradskog Nuncija preuzv. Hermenegilda Pellegrinettija ova brzojavka:

Preuzv. Nadbiskup

Hermenegild Pellegrinetti
Apostolski Nuncij

Beograd.

Kruničarska omladina s katoličkim pučanstvom istočne periferije Zagreba sakupljena oko svoga preuzv. nadbiskupa-koadjutora dra Alojzija Stepinca na proslavi Papinog dana duhom i srcem stojeći uz slatkoga Krista na zemlji podastire istome čuvstva odanosti, ljubavi i molitve za dobro cijele Crkve osobito u našem narodu.

O. Anđelko Orlandini, prior.

Nekoliko dana kasnije stiga je prioru dominikanskog samostana o. Anđelku Orlandiniu, preko preuz. Nuncija, zahvala Svetog Oca, koju ovdje u cjelosti donosimo:

Beograd, 23. II. 1935.

Prečasni oče!

Sveti Otac, kojega silno veseli, kada čuje o poštovanju i ljubavi svoje djece prema sebi, svako dobro želi i podjeljuje blagoslov, zalog nebeske milosti, tebi i tvojima, kruničarskom društvu i svima koji su u godišnjoj proslavi krunisanja tako odano, tako odlučno dali dokaza katoličke odanosti Apostolskoj Stolici.

Zdravstvuj u Gospodinu i moli se za me.
† Hermenegildo Pellegrinetti
Apostolski Nuncij

Međutim ne samo prigodom ove godišnje proslave, nego i često treba da se svi, a u prvom redu kruničari, u svojim molitvama sjećaju zajedničkog Oca cijelog kršćanstva, moleći sa sv. Crkvom: »Gospodin ga sačuvao i poživio i blaženim ga učinio na zemlji i ne predao ga u ruke neprijatelja njegovih.«

ŠIRENJE BRATOVŠTINA PRESV. KRUNICE U ZAGREBAČ. NADBISKUPIJI.

TUHELJ. Od 10. do 17. veljače obavljali su sv. misije u našoj župi oci dominikanci o. Lujo Matijaca i o. Jordan Viculin. Ti dani bili su u našoj župi dani slavlja i duhovne obnove. Ljudi su vrvjeli na propovijedi i upravo gutali njihove riječi. Naš vrijedni župnik vlč. Marcel Novak sa svojim kapelanom vlč. Adamom Simečki rade neumorno da nas privedu po Mariji k Isusu, sada pak će još više i lakše. Bratovština naime sv. Krunice, koja je opstojala od davnine bila je zamrla, sada su je velečasni oci uskrisili, tako da se kroz one dane upisalo preko 700 članova.

KRALJEVEC NA SUTLI. Iz Tuhlja došli su vlč. oci u Kraljevec na Sutli. Ovdje ih je sav narod dočekao sa našim revnim župnikom Nikolom Horvatin, sa glazbom, sa Križarima, djevojačkim društvima, sa školskom djecom i nastavnicima pred slavolukom. Ovo je bio predznak, da će misije uspjeti. Naša župa broji oko 3000, a ispovijedilo se 2000. Ako izuzmemo djecu onda nitko, ili vrlo rijetki su izostali od svetih sakramenata. Najmilije što su nam ostavili, to je Bratovština sv. Krunice. Kroz sama tri dana upisalo se 400 članova.

KUMROVAC. I k nama su došli velečasni oci. Kumrovac je velika filijala župe Tuheljske, koja broji oko 2000 duša. Pošto smo udaljeni od župe matice, to je htio naš revni župnik Marcel Novak, da i mi budemo dionici duhovne obnove, kao i ostali. Kod nas su vel. oci držali sedam propovijedi, a neumorno ispovijedali sa ostalim svećenicima. I mi smo se odazvali, te se ispovijedilo 800 duša, a pribrojimo li ostalih 6000, to je sva naša župa pomirena s dragim Bogom. Dao Bog da sjeme bačeno u ove dvije župe urodi stostrukim plodom.

NAŠI DOPISI

Kreševo, Bosna — Gospina Krunica (Kolo Vječnog Ružarija). Kod nas u Bosni-Hercegovini naš je katolički puk odvajkada uz molenje očenaša, vjerovanja, djela — čin vjere, ufanja, ljubavi, skrušenja — i općenske ispovijedi, znao i molio krunice Isukrstovu, Gospinu, sv. Ante. Isukrstova krunica broji 33 očenaša, 7 Zdravih Marija i jedno vjerovanje; Gospina 63 Zdrave Marije, 7 očenaša i jedno vjerovanje; sv. Ante 13 očenaša i Zdravih Marija i jedno vjerovanje. Te su se krunice i za pokoru — zadovoljštinu — u ispovijedi naređivale. No molenje Ružarja od 150 zdravih Marija sv. Dominika nije bilo poznato. Biti će tomu uzrok, što analfabetski puk nije mogao lako zapamtiti otajstva desetaka iste

krunice. Za turskog vladanja nije bilo pučkih škola osim samostanskih, pak se nije moglo pomoći molitvenicima. Istom u kasnije doba turskog pašovanja, kad su franjevci svojim mukotrpnim zauzimanjem u Carigradu probili led, te stali osnivati privatne narodne škole kod svojih manastira i gdjegdje po župama, moglo se je pomišljati, da se puk nauči i Ružarij moliti. Tako je i g. 1869. u ovom mjestu Kreševu prvi zaveo molenje te krunice o. fra Ivo Tvrtković, osobiti štovatelj Gospin, koji je i svaku subotu na čast njezinu postio o kruhu i vodi svega života svoga. On je, bivši kao svećenik-redovnik sveudiljno u službama samostanskim, naročito kao učitelj mladeži samostanske, i na glasu pjevač koralni izučeni u Italiji sabrao u mjestu i samostanu društva po petnaest članova, te bi svakog mjeseca podjeljivao ceduljice srećkom izvučene, na kojim je bilo zabilježeno jedno od petnaest otajstva, oprosti u mjesecu i ime dotičnog člana, koji je moleć imao promišljati zapalo mu otajstvo. Svakomu je dao uručiti dotičnu ceduljicu.

Kad je o. fra Ivo uslijed staračke iznemoglosti i bolovanja morao napustiti pisanje ceduljica, preuzeli su tu dužnost drugi oci u samostanu, obično učitelji samostanske mladeži, te učitelji osnovne mjesne učiteljske škole, dok je škola bila konfesionalna (katolička) sve do zauzeća Bosne-Hercegovine po Austro-Ugarskoj monarhiji g. 1878. kad je zavedena komunalna, nu vjeroučitelj je od tada preuzimao tu dužnost. I tako se je ta pobožnost održala u varoši, nu pošto je analfabetizam postajao sve manji u mjestu uslijed djelovanja škole i čitaonice, prestao je običaj dijelenja ceduljica, jer je svaki član imao molitvenik, u kojem su bila štampana otajstva krunice, te su članovi sami mogli mijenjati mjesečno otajstva za razmišljanja.

Ali taj način širenja Ružarija bio je ograničen samo na varoš, gdje je škola, nu sela župe udaljena od škole ostala su bez blagodati te pobožnosti, jer sve do danas — g. 1934. — samo je za ovu župu jedina osnovna škola u varoši, premda se župa sa svojim selima prostire na udaljenost do dva sata hoda. Meni je kao upravitelju Marijine djevojačke kongregacije stalo bilo, da bi se molenje krunice Ružarja širilo i rasprostiralo i po našim selima, te sam smislio k tomu ovaj način: naći u svakom selu jednu osobu, koja zna čitati i ona bi mogla popisati po petnaest članova, rukovoditi društvo kazujući svakog mjeseca izmjenu otajstva za molenje i promišljanje. A takih se osoba može već dandanas naći i po udaljenim selima od škole, jer su naučile kojom zgodom čitati, bivši u službi u gradu ili vojništvu, a mogla bi ista biti i za susjedna sela, gdje vlada potpuni još analfabetizam.

I uspjelo mi je to provesti, te u svakom selu župe moli se na taj način Ružarij. Naznao sam to molenje Kolo Ružarija, jer se neprestano okreće izmjenom otajstva za mjesečno razmatranje. Ako koji član umre ili iz sela odseli, rukovoditelj-ica nađe drugoga-u i popuni broj na petnaest. Ima takvih kola i više u mjestu, ako je selo veće, navlastito po varošima.

Kad su bile misije početkom listopada 1930. u ovoj župi, oo. misijonari dominikanci odobrili su ovaj način molenja, pa bi se moglo i po drugim župama zavesti, da se vječito i po svuda slavi premoćna Kraljica sv. Krunice pobjediteljica zavladajućih zala i bezvjerja pa i današnjeg. Kraljice presvete Krunice moli za nas! **O. fr. D. Ban.**

Supetar na Braču. Materinsko društvo i pobožnost presv. Rozarija. Naše Materinsko društvo, ustanovljeno god. 1930., uz pomoć bl. Djevice napreduje

Materinsko društvo u Supetru na Braču

tako, da nas imade 85 članica, a stoji pod zaštitom Žalosne Gospe. Obavljamo mjesečnu ispovijed i sv. Pričest, a uz to pristupamo sv. Pričesti i kod svake svetkovine Gospine, jer su skoro sve članice upisane u Bratovštinu presv. Rozarija i primaju omiljelu »Gospinu Krunicu«. Svake druge nedjelje u mjesecu imademo sastanak, gdje nam drži predavanje i potiče na dobro revni naš Upravitelj — preč. župnik. Ove pak godine lijepo i svečano proslavismo svetkovinu Žalosne Gospe, jer je taj dan slijedio blagoslov barjaka — simbola društva. Znajući da preko Marije najlakše dolazimo do Isusa, tog dana su sve članice pristupile na sv. Pričest, a nakon toga preuzv. biskup msgr. Miho Pušić, odazvavši se našem pozivu, obavio je blagoslov uz veoma lijepi prigodni govor. Kumom barjaka bijaše gospođa Brajević, kao zamjenica gosp. Milene Jeftanović. Nakon posvete uputismo se korporativno do časnih sestara, kod kojih smo priredile malu akademiju. Predsjednica društva je u svom pozdravnom govoru zahvalila prisutnim gostima i zaželjela im duhovno i tjelesno dobro. Preporučila članicama dnevno moljenje Rozarija, te ih pozvala da se u teškim danima obrate Kraljici Mučenika, koja će utješiti bolna majčina srca. Poslije ovoga zajedno smo se slikali, da nam ostane ta lijepa i radosna svečanost u trajnoj uspomeni. **M. K.**, tajnica.

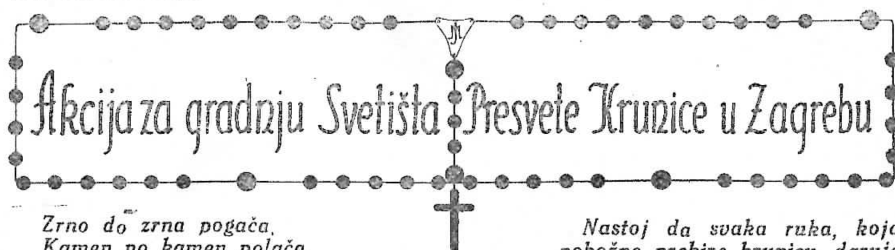
ZAHVALNICE

Grobnik — U teškim kušnjama života, bolestima i neprilikama, uvijek sam osjetila pomoć nebeske Majke, pred koje se oltarom u našoj crkvi često molim s krunicom u ruci. Nek je hvala i slava prečistoj Djevici presv. Krunice! **Kruničarka B.**

Dol na Hvaru — Bio sam dugo i teško bolestan na crijevima. Preporučio sam se sv. Vincenciju i bol mi je prestala. Od srca hvala zaštitniku bolesnih sv. Vincenciju i Kraljici presv. Krunice, koji su mi pomogli! **A. Muškatelo.**

Zagreb — U mnogim duševnim i tjelesnim nevoljama što me zadesiše u životu obraćala sam se vrućom molitvom Gospi sv. Krunice, moleći njezinu Krunicu. Osim toga sam je molila devetnicom i pobožnošću Petnaest subota. Osam sam puta bila potpuno uslišana i dobila mnoge druge milosti. Ovim se zahvaljujem bl. Djevici sv. Krunice i molim je za daljnju zaštitu, a obećavam ujedno da ću uvijek širiti njene pobožnosti. **Sestra dominikanka.**

PRILOG:

Zrno do zrna pogača,
Kamen po kamen polača.
Nar. poslovica.

Nastoj da svaka ruka, koja pobožno prebire krunicu, daruje samo jedan dinar mjesečno, pak ćemo već slijedeće godine podići u bijelom Zagrebu velebni hram Majci Božjoj presv. Krunice.

DOPRINOSI ZA GRADNJU SVETIŠTA KRALJICE PRESV. KRUNICE U ZAGREBU

Din 124.—: Agić Emilija.
Din 100.—: Vuković Dragica, Silbert Franz (sakupio).
Din 70.—: Nikolić Ema.
Din 60.—: Ružić Hella (sakupila od č. s. Milosrdnica 40.—, Brlek Ljubica 10.—, Novački Marija 10.—).
Din 50.—: N. N., Župni ured Sigetec, Muzer Slava.
Din 45.—: Štromar Ana.
Din 40.—: Radej Silva.
Din 25.—: Opec Ivo, Sklebar Marija (sakupila).
Din 20.—: Marković Dragan, Pavlić Emilija, Doljanski Ankica, Fröhlich Antuna.
Din 16.—: Golubić Franjica.
Din 15.—: Modec Štefa,Božić Katica, Grabar Ankica, Vidaković Mate, Ratkajac Dragica.
Din 10.—: Bucek Anka, Pavlić Vatroslav, Majerović Janko, Bosnar Makso, Pellegag Karolina, Tomek Ljubica, Radej Franjo, Bakrač Gizela, Černelić Dragica, Klausberger Vera, braća Novaković, Pregel Andrija, Hangi Mila, Rožman Katica, Čabrajac Matasović Marija, Petijo Lucija.
Din 5.—: Krajnac Anica.
Škrabica u crkvi Din 242.50.

Dobra nebeska naša Majčica, Kraljica presv. Krunice, neka obiljem svojih duhovnih i tjelesnih dobara uzvrati našim revnim pomagačima. A svi drugi bogoljubnici Marijini nek se ugledaju u njihov primjer, da tako bude što veći broj onih, koji će nas u velikom djelu podupirati.

Dominikanski Samostan i Odbor za gradnju.

TOPLO PREPORUČAMO
SLIJEDEĆA NAŠA IZDANJA
KOLEKCIJE »UZORI«

Štefa Jurkić:

BL. IMELDA LAMBERTINI

Neki osobiti dah duhovne neposrednosti i svježine diše iz ovog krasnog umjetničkog djela. Životopis će na dušak pročitati svatko, a napose će omladina u njemu naći nešto tako blisko i toplo.

Cijena s pošt. **Din 11.—.**

Sida Košutić:

SLUGA VJEČNE MUDROSTI

Ime bl. Henrika Suzona i njegova neobično istančana duhovna pojava poznati su i cijenjeni ne samo u katoličkom svijetu, već od svakoga tko ima shvaćanja za duboke radosti i boli čovjeka. Duša Henrikova dotakla je doista vrhunce umjetnosti i života.

Cijena s pošt. **Din 16.—.**

Štefa Jurkić:

SV. KATARINA SIJENSKA

Tko nije za nju čuo? Za tu veliku ženu, kršćanku, dominikanku? Sa svih tih strana prikazana je u ovom životopisu. To čitanje ujedno uvodi čovjeka u poznavanje jednog tako burnog odlomka crkovne povijesti.

Cijena s pošt. **Din 16.—.**

Narudžbe prima:

Dominikanska naklada »ISTINA«
Zagreb — Maksimir

Odgovorni urednik o. Sibe dr. Budrović, Zagreb, Kažotićev trg 4.
Tisak knjigotiskare Braća Kralj